

Одлукаво Пресе

БЕОГРАД, СУБОТА 28 ФЕБРУАР 1942

БР. 13 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

Уредништво и Администрација,
Београд, Јакшићева 4-а, II
ПРИМЕРАК 2 ДИНАРА
Претплату прима «Пресе» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 20.— дин.,
полугодишње 40.—, годишње 80
динара.

БЛИЗАНЦИ

Кујбишев: Пред свој тужни одлазак у Енглеску, Стафорд Крипс је одржао велики опроштајни говор својим совјетским «товаришцима». Између осталог је рекао:

— Пакосни гласови тврде да је наш савез на бази подвале и једностраног искошћавања. Међутим, само ми знамо колико су наши народи блиски и колико заједничких ствари имамо: рецимо, исте успехе, истоветно способне генерале и исти начин вођења офанзиве, све у почетно место. Колико сте ви изгубили војника, толико и ми Аустралијанаца, Новозеланђана и Индуса. И још нешто слично: и ваша и наша господина је под земљом, само, док су наши у удобним склоништима, ваши су на гробљима. Живео наш савез!

ЈАЧАЊЕ НЕРАВА

Вашингтон. — Када је, после пада Сингапура, председник Рузвелт дошао на конференцију штампе, изгледао је веома свеж и расположен. На питање новинара зар пад малејске тврђаве не утиче на њега, велики председник је одговорио:

— «Нимало. То пре свега није наша веројатност већ енглеска. А затим, ја сам у последње време, како су догађаји пошло унутрашке, дошао на идеју да свакога јутра узимам хладне тушеве, те ме тако вести о поразима не узбуђују много. Али, од како су немачке подморнице пришле Панамском каналу, поручио сам још сто двадесет милиона тушева.»

— Зашто толико много? — упитали су новинари.

Весели председник је љубазно одговорио:

— Како много? Па толико има становника у Сједињеним Државама.

ПРИМЕР ЗА УГЛЕД

Познати београдски филантроп Владе Митић, као један од првих грађана престонице, део је ових дана пример како се ради за опште интересе. Кад је видео да се снег толико нагомљава по улицама да отежава саобраћај, он је узео лопату у руке и цер ден је чисто снег на Терезијама.

Скромнија је одушевљено еплудирала и анкал: «Браво». Зли језици тврде да се ово «браво» односи на органе власти који су гледа Владу дати лопату, пошто је он од влада имао само списак чиновника.

ЛАЂАРИ С ВОЛГЕ

— Еј, ви, повуците и ви бар мало!

В Е С Т И И З И Н О С Т Р А Н С Т В А

У ГОТОВИМ РЕЧИМА

Амерички и енглески стручњаци, говорили су 1939 године, да ће за годину дана њихова производња оружја и муниције достићи немачку, 1940 године говорили су то исто, 1941 поновили су иста обећања, а ове године сва та чуда обећавају 1943 године. Ако би рат трајао десет година, њима би још увек требало година дана преко тога.

БАКСУЗ ДРУШТВО

Батавија, фебруара. — Један холандски новинар написао је чланак о ситуацији на Пацифику, у коме вели: Пословица: Ко с ђаволом тикве сади о главу му се лупају — најбоље се потврдило у случају Холандије. Откад се Холандија уорачила са Енглезима и примила њихову заштиту, прво је изгубила саму Холандију, а сада губи редом: Борнео, Целебес и Суматру, а ускоро ће и Јаву. Једном речи изгуби-

ла је све. Поставља се питање када ће стићи та енглеска заштита. На то је одговор прост. Када изгуби све, онда јој и помоћ не треба и Енглези су ослобођени својих обавеза. А тај дан није далеко.

ЗАПЕТЉАНА СТВАР

Каиро. — Политичка ситуација Египта налази се у знаку Гордијевог чвора. Краљ хоће да сарађује без владе, са народом, ван утицаја Енглеза, док влада жели сарадњу са Енглезима преко народа, без краља. Војни кругови желе сарадњу са Енглезима, преко краља, ван утицаја владе, док финансиски кругови желе да краљ преко владе сарађује са Енглезима. Вафдисти желе да краљ сарађује са народом кроз владу, ван утицаја Енглеза, док опозиција захтева да краљ одбаца владу и сарађује са војним круговима без утицаја Вафдиста и Енглеза. Једино народ жу-

ти и мисли како да се отараси свих тих утицаја, веза и савеза.

ШТО ЈЕ МНОГО, МНОГО...

Токио. — Влада је једним енергичним прогласом забранила сваке прославе због вероши и територија, узетих од Енглеза, Американаца и Чанг-Кај-Шека, са мотивацијом да ни један жив човек не може да издржи по две три прославе дневно. Идућа прослава је дозвољена тек кад падне Индија. Весели Јапанци су изјавили да су задовољни, јер то није дугачак рок.

ЛАЖНА ЗАКЛЕТВА

Сиднеј. — У једном овдашњем суду десио се следећи догађај. Један угледан енглески трговац је био оптужен за недозвољено повећање цена. Пошто није било сигурних доказа, порота је предложила суду да се трговац закуне у прилог своје невиности.

Трговац је дигао три прста и свечано изјавио:

— Невин сам, кунем се снагом Велике Британије.

Међутим, државни тужилац је узвикнуо:

— Маните се ви тих будалаштина, него се закуните у нешто стварно и озбиљно.

ПОЛОЖАЈ ИНДИЈЕ И БУРМЕ БАЦИО ИДНА У ПОСТЕЉУ

Лондон, фебруара. — После радио-телеграфског разговора са Вавелом Идн је оболео и легао у постељу. Амбициозни Идн покушао је да разуме положај Бурме и Индије али му то није пошло за руком, као ни са мом Вавелу. Болест је теже природе.

ЗАГОНЕТКА

Каква је то војна трупа
Која има чудну ћуд
Циљ јој само да отступа
Нек се бије ко је луд.

(Енглески)

ИНТЕЛИЦЕНС СЕРВИС НА ПОСЛУ

На палати парламента откуца поноћ...

Зимска магла обавијаше рушевине Лондона. У Даунинг Стриту бр. 9 сер Роберт Ванситарт, мозак Енглеске империје, облачио је каљаче да иде кући на вечеру. Одједном, секретар, бледа и неиспавана лица, упаде унутра.

— Један шифровани телеграм, сер.

Мозак Британске империје опсова претке проналазача шифре и зграби телеграм. Лице му се одједном уозбиљи а монокл испаде из левог ока.

— Алфреде — обрати се он секретару — дајте ми везу са Форин Офисом, одељење Интелиценс Сервиса.

Пошто је секретар, захваљујући енглеској организаторској способности, погрешно позвао пожарну чету, материнско удружење и трошарину, веза је била успостављена.

— Јесте ли ви то, пуковниче? — запита сер Роберт, и пошто енглески пуковници нису ни могли бити за време рата на другом месту, него у својим канцеларијама, он додаде: — Пошालите ми највештијег агента британске обавештајне службе. Од пресудне је важности.

Десет минута после тога у собу је ушао један џентлмен са изгужваном физиономијом и изношеним цилиндром.

— Јеремија Џонсон, сер — претстави се џентлмен.

Пошто га је скрозирао својим леденим оксфордским погледом, сер Роберт Ванситарт одговори:

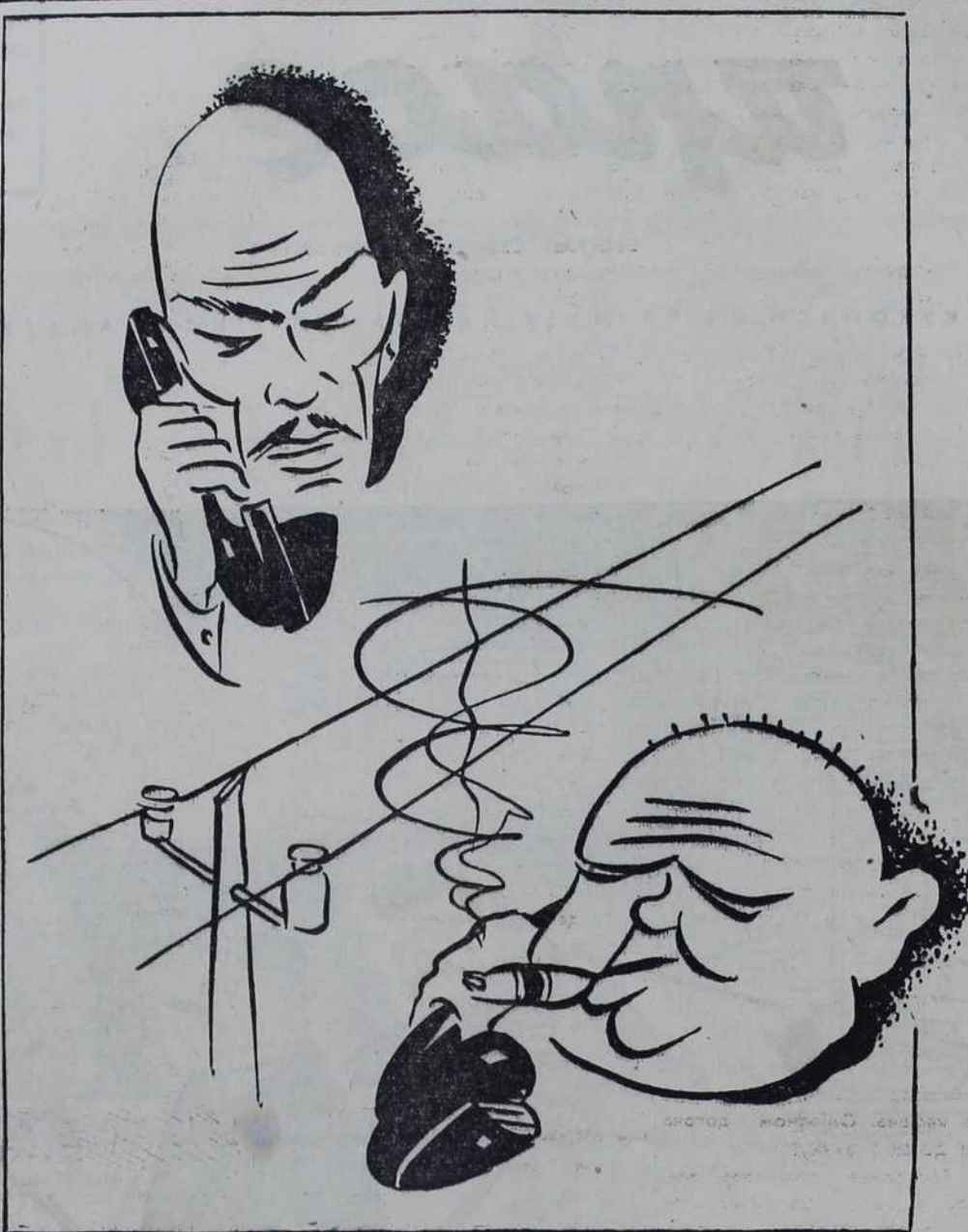
— Јеремија Џонсоне, наш генијални војсковођа Винстон Черчил жели да зна ко је крив за његове поразе на фронтима. Пораза има колико и фронтова али се претпоставља да у Енглеској има један човек који је крив за све то. Идите и пронађите га. Ако то успете, добићете пет пенија повишице и улазницу за једно сигурно скровиште против бомбардовања. Не заборавите да тиме улазите у најотменије енглеско друштво. Оправдајте чињеницу да се налазите на челу организације која зна све.

— Разумем, сер — одговори агент — само ми реците, молим вас, који је данас датум, да бих могао да водим записник.

После тога, Јеремија Џонсон је ставио изношени полуцилиндар на своју главу човека који зна све, и изишао напоље.

Задатак није био лак. Али Јеремија није био узалуд највештији агент Интелиценс Сервиса. Досетио се он да су ужирени англикански свештеници проповедали у име Христа да је сиротиња крива за све неугодности господ лордова, па се упутио смејста у сиротињске квартове да води записник. Ту се није много овајдио. Онај део сиротиње који није страдао од рата, изумро је од глади захваљујући британској срганизацији исхране. Бедни остаци су кулучили да се отклоне рушевине са тениских игралишта златне плутократске омладине.

Поделио је Јеремија лепо Енглеску на класе, па крену да види шта је са радницима, тим великим непријатељима сваке им-

ЧАНК-КАЈ-ШЕК: — Ало, ало... Па где је забоба та ваша армада, кад ми морамо да чувамо и ваше колоније!
ЧЕРЧИЛ: — Ми смо, знате — пацифисти...

перције. Али су енглески радници били толико заузети бежањем из фабрика кад се појаве непријатељски авиони, и бежањем од хуманих послодаваца када се авиони удаље, да нису имали времена ни за какве подземне акције.

Сељачки је, опет, сталез био толико окупиран послом, да за господу лордове изгубио прописан број бифтека, пудинга и шунке са јајима да није имао времена за своју сопствену сиротињу.

Крену се Јеремија Џонсон да процуња мало по домовима ситних грађана, али ти грађани нити су имали домове нити су шта одузимали од Империје пошто им се сва дужност састојала у томе да дају Империји у облику порезе, прирезе, непосредне и посредне, и разних камата на зајмове којима су плаћали све оне порезе и прирезе.

Свештенство га није много забрињавало, пошто се оно бацало на хришћански посао да од бољшевика направи анђеле, а од вођа бољшевичких арханђеле.

Што се тиче војске, ту Јеремија није морао да путује по разним фронтима, пошто је сва Енглеска војска лешкарила по благословеном острву, очекујући да ниже расе заврше посао за њих. А енглески официри су били тако далеко од сваких послова са војском и ратовима да су били потпуно безбедни по британске победе.

Помислио је Јеремија, и на стране владе у Лондону, али су ти људи живели само у свету духова и фантазије и као такви су били опасни само по државну касу уочи првога.

Остало су само господа лордови са својим зетовима, шурацима и тастовима, Јеврејима. Прз него што је кренуо у та кругове, Јеремија је купио нови полуцилиндар и са једним малим делом од остатака британске резерве бензина очистио флеке од вискија са свог празничног мекинштоша. Ни господа лордови нису били опасни. Играли су они, као

САВРЕМЕНИ РАЗГОВОР

— А ти, Ђоко, остави дуван. Алап ти вера...
— Море, не заслужујем четити! Дуван је мене оставио.

ђу Јеремије и свог оксфордског оке поставио преграду од монокла, са гестом који је говорио о страховитој деликатности момента.

— Дакле?

— Узалуд сам много пешачио, сер. Ако сте тражили кривца за слом Британске империје није требало да коњошем тамо амо по Острву, јер у суседној згради, у Даунинг Стриту бр. 10 је канцеларија претседника Винстона Черчила.

САВРЕМЕНА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА БРИТАНИКА

Индуси — срећни људи који ће доспети у рај благодарећи нама, јер немају ништа, а Св. писмо вели: »Блажени они који немају, јер је њихово на небесима царство«.

Јевреји — наши племенисти суграђани.

— Крипис — најновији витез чекића и српа.

Напад — повлачење мањег обима.

Операција — повлачење већег стила.

Повлачење — најомиљеније ратно средство код наших храбрих генерала и адмирала.

Привредна политика — разбојнички поход против џепова потрошача (нижег, сталеза а не лордова).

Помоћ — обавеза коју не можемо да испунимо.

Сити — једини квартал у Лондону чији су сви становници сити.

ПРЕГЛЕД СТРАНЕ ШТАМПЕ

Поводом уласка сер Статфорда Криписа у кабинет г. Черчила лондонски »Тајмс« је том важном догађају посветио веома велико пажњу. — Улазак у Черчилов кабинет овог способног човека и највећег енглеског националисте, пише »Тајмс«, још је један корак ка крајњој победи демократија. Најзад смо доказали свима нашим пријатељима и противницима да нисмо ни од кога зависни, а најмање од Москве.

Московска »Известија« се такође осврће на овај догађај и између осталог каже:

— Никад се наши велики савезници не налазе у бољем положају него сад. Победе на војничком пољу као што су оне у Либији и код Сингапура поткрепљене су и успехом у реорганизовању кабинета. Још један наш друг је тамо. Када ми заглавимо, каже »Известија«, имаћемо у Енглеској достојног бољшевичког заменика (ако и они дотле не »оберу зелен бостан«).

»Њујорк Тајмс« износи, поред овог успеха и успех који је доживела америчка трговачка морнарица приликом упада немачких подморница у Карипско Море. Пошто »Њујорк-Тајмс« пише исувише опширно и тајанствено о том »успеху«, ми уопште не можемо да видимо у чему се он састоји.

и пре рата, голф и крикет, секли купоне са акција, прослављали веселе рођендане и имендане по дубоким склоништима и по мало продавали комадиће империје американцима за евентуално искрцавање у западној хемисфери, злу не требало. Са ратом су били у вези само у колико су имали фабрике муниције.

Почешао се Јеремија замишљено, па окренуо да обиђе обитавалиште енглеских фарисеја, Горњи и Доњи дом. У горњем дому је нашао лордове а у Доњем дому господу која нису лордови, али која би то радо хтеда да постане. Као веза им је служила једна заједничка особина: неспособност, а као политичка доктрина, друга једна особина: грамљивост. Причали су много и у једном и у другом дому и тешили се веома оптимистичким идејама, али је Јеремија Џонсон памтио ону стару пословицу: Пси који лају, не уједају.

Ништа више није остало. Јеремија постаде замишљен.

Једне ноћи, тек што је сер Роберт Ванситарт облачио своје каљаче да пође на вечеру, јер људи са титулом »сер« још увек вечеравају у Енглеској, кад у собу упаде Јеремија Џонсон. Зацеклио очима и плућу на патос, испод слике његовог британског величанства, дуван за жвакање.

— Успело је, сер. Сер Роберт Ванситарт је изме-

Наше прилике @ неприлике

ЧИСТАЧКА КОЛОНА

Ових дана је београдска чистачка колона обогаћена са неколико хиљада нових чланова и чланица. Чудновата је чињеница да су то све сами страсни пушачи који још од 10 часова закрче пролаз по улицама, хватајући ред за дуван.

ПОШТЕН ЧОВЕК

Судија: — Колико сте пута осуђивани?
Разбојник: — Господине судија, поштен сам човек, свега сам осуђиван 31 пут за 36 дела. Ипак сам лепше провео време на робији него код куће.

СЛАБО РАЧУНАШИ

Мати: — Симо, хоћеш ли имати коју двојку?
Син: — Мислим свега девет!
Мати: — Како девет, када имаш свега седам предмета?
Син: — Е, мамо, слабо рачунаш, а из вредноће и владања?

УДАВАЧА ИЗ ЦРЕПАЈЕ

Дошао Панчевац да проси девојку из Црепаје, па ће јој рећи: — Јао, госпоћице, ала сте интелигентни, касти Зато и хоћу с вама да се оженим!
А девојка се испрси па одговара: — Та, как' не би била интелигентна, кад ми је Панчево фуртум прид носом.

ПРОФЕСОРУ ГОРИ КУЋА

Професор Јовановић седи испред кафана. Одједном дотрча један дечак и викну: — Господине професоре, запалила се ваша кућа. Ваша госпођа се налази унутра и не могу никако да је спасу.
Професор појурџи за дечаком. На раскрсници дечак пође лево.
— Куда ћеш на ту страну? Ја станујем десно?
— Ама, г. професоре, кућа је у овој улици.
— Будало једна, одмах сам посумњао да си погрешно. Ја уопште нисам ожењен.

ИДИЛА

Једна госпоћица проводила је свој распуст у селу. Из дуга времена, она се спријатељила с једним младићем, сином богатог сељака. Једно поподне шетала је са својим познаником сеоским ливадама, и они приметеше једно теле, које је трљало њушку о њушку своје мајке како то обично чине четвороношци.
— Ах, како бих волео и ја то исто да радим! рече сеоски удварац, циљајући на своју познаницу.
— А ко вам брани, одговори му враголаста Београђанка. Идите само; иначе је крава ваша.

СВАДБЕНИ ДАРОВИ

Једна отмена престоничка дама, у потери за што оригиналнијим и модернијим даровима за пријатељицу невесту, доспела је пред Коларчев универзитет. Прочитавши велике плакате, који су објављивали Дворжакове „Свадбене дарове“, упала је у хол, разгледала кроз лорњон излоге који се ту налазе и обратила се мрзовољно једном послужитељу: — Реците г. Дворжаку, или како се ваш газда зове, да ће слабо пазарити ако од свадбених дарова држи само књиге.

УМЕТНИЧКА ИМЕНА НАШИХ ОПЕРСКИХ ПЕВАЧА

По изложима београдским појавиле су се плакате и слике једног оперског певача, члана Опере у Оломуцу, и изазвале велико узбуђење међу ансамблом београдске Опере. Јер дотични господин зове се звучно као ниједан од наших певача: Јован Стефановић-Курсула. Зашто Курсула? Зашто он да има титулу а нико је од наших певача нема?
Јуче је, по договору, већи број првака наше Опере посетио управника нашег Позоришта г. Илића тражећи да се и њима доделе слична имена.

Г. управник је пристао. И договорио се са ансамблом па је поделио и осталим певачима који су се јавили све историјска имена. Тако ће се отада наши оперски певачи овако звати: Мела Бугариновић — Зека Буљубаша; Милорад Јовановић — Браћа Недић; Зденка Пинтеровић — Прота Матеја; Александар Туцаковић — Аганлија и Кучукалија, Мула Јусуф, Фочић Мехмед ага; Владета Поповић — Вила Равијојла; Марио Шимец — Чучук Стана; Нури-Хаџић Ђера; Милан Пихлер — Синђелић; Олга Ољдекоп — Филип Вишњић и Рудолф Ертл — Танаско Рајић на топу.

Како се сазнаје, и г. Стевица Христић, бивши директор Опере, осећа се незгодно без историјског наликма, па ће тражити да се зове Стеван Христић — Српска Мајка.

ДА НИЈЕ СУЈЕВЕРАН

Залепиле се очи г. Стеве за једну плавушу на корзоу и реши се да се упозна с њом. У згодном тренутку приђе јој, претстави се и умоли је да је прати.
— Немам ништа против, одговори плавуша слатким погледом, само ако нисте сујеверни.
— Стева се насмеја.
— Ах, глупости, одмахну он руком... Хоћемо ли до Цара на пиво?
У разговору, она опет запита да није сујеверан.
— Њега то збуни.
— Ах, госпоћице, оставите празне предрасуде...
Кад се спустила ноћ и кренуше кући, г. Стева умоли своју нову познаницу да је може допратити до куће. Плавуша пристаде, и понови: — Да нисте ви сујеверни?
— Ама, оставите, бога вам, таква неумесна питања...
А кад су се нашли у соби, он понесен заносом страсти, стаде је љубити, на шта она понови исто питање. Њему се учини чудно све то па ће запитати: — Зашто ме, душо, пет-шест пута питаш: да ли сам сујеверан?
— Знаш, драги, одговори она... ти си данас тринајести... па се бојим да ниси... сујеверан
ПОЧЕТАК КУПАЊА НА САВИ
— Ало, ало! Јеси ли ти, Мико?
— Ја.
— Хоћемо ли да почнемо данас с купањем на Сави?
— Можемо.
— Ајде, пођи ми одмах у сусрет.
— Не могу, тек кроз један сат.
— Зашто?
— Док се окупам.

Шта о мисли

ИФЕЦИЈА! ЗАР САМ ЛУД, ДА СНИЖАВАМ ЦЕНЕ, КАД СЕ НАРЕ УВЕК НЕРА БУДА... ТА КОЈА ПЛАЊА

БАТИЦА! МИСЛИТИ САМ ДАЋУ ИМАТИ И СУВИШЕ ПОСЛА... МЕБУТИМ...

УРЕДБА О БАТИНАЊУ! БРЗО СУ МЕ ЗАБОРАВИЛИ ИАКО ИМАМ ПУЊЕ РУКЕ ПОСЛА...

САД' СМО МИ У МОДИ, ДОК НАМ ИФЕЦИЈЕ ОДРЕЂУЈУ ЦЕНЕ...

РАДИО ПРОГРАМ

Шта ћемо ове недеље слушати!

Лондон — (сваке вечери) Кратка предавања о дугачким лажима. Бајке г. Черчила малој деци.

Вашингтон — Како се хладнокрвно примају вести о поразима. Психопатолошко предавање, гарнирано гаранцијама.

Сиднеј — »Остајте овде...« химна аустралијанских војника. Затим, медицинско предавање »Опасност од жутице«.

Кјубишев — Пренос службе Божије — из подрума Чеке. — Како се пресађују пелцери Енглеске офанзиве. — Пољопривредно предавање.

Сингапур — (преко целог дана) Јапански војни маршеви.

Каиро — (само за младеж испод 16 година). »Успеси укрцавања, надмашени успесима повлачења.«

Суматра — Генерал Вавел декламује: »Скоро гутање ватре — Усред Суматре.«

ВЕРОВАТИ СМЕ НЕ

ЈЕДАН БЕОГРАДСКИ МИЛИОНАР ЧИСТО УДЕЛИО ЈЕ ПРОСИЈАКУ БАНКНОТУ ОД 10 ДИНАРА.
ОВО ЈЕ ВЕРОВАТНО УРЕДИО ЗАТО ШТО ЈЕ БАНКНОТА ПОВУЧЕНА ИЗ ОПТИЦАЈА...

ЈЕДНА БЕОГРАДСКА ПОРОДИЦА ОД ДВА ЧЛАНА НИЈЕ МОГЛА СПЕДОВАЊЕ МАСТИ ДА ПОЈЕДЕ ЗА ТУМА ДВА ДАНА.

ОВО СЕ МОЖЕ ОБЈАСНИТИ ЈЕР ПРВИ ДАН ЈЕ БИО ПЕТАК ПА СУ ПОСТИЛИ...

ЧУВЕНА БЕОГРАДСКА МОДЕЛНА ЧИСТИ ЧИЦИ

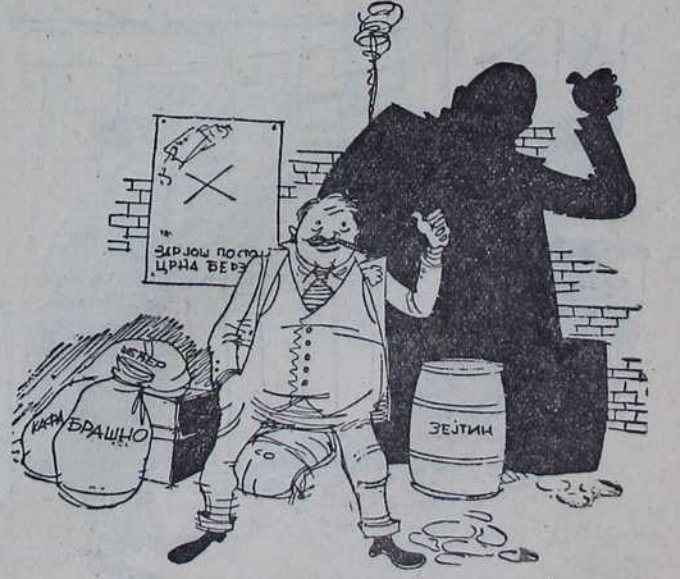
НА ЖАЛОСТ, ТО НИЈЕ РАДИЛО ДОБРОВОЉНО ВЕБ' НИЈЕ УТЕПЛА ДА ЧИСТИ СНИГ ПРЕД СВОЈОМ ВИЛОМ, ПА ЈЕ КАЗЊЕНА СЯ 30 ДАНА ЗАТВОРА И ПАНЦИДНИМ РАДОМ...

— Скандал! Зар је ова порција довољна за ручак.
— Ако не за ручак, она је довољна за цену.

Првоборци

Према наређењу власти, сви власници лонала, дужни су истаћи планате против црне берзе.

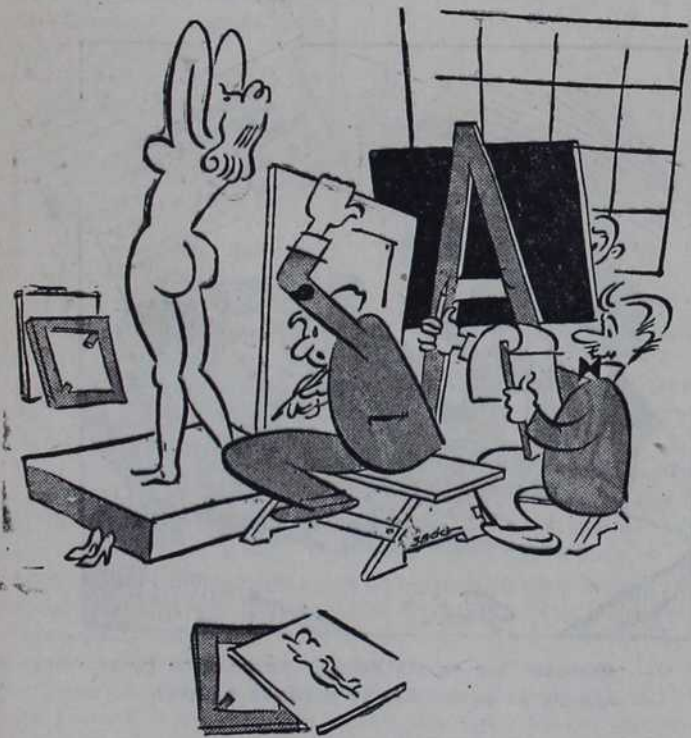

...И сада нека неко каже да се и ми бакали не боримо против црне берзе.

Асоцијације мисли

— Бре!.. Готово сам заборавио да треба да сачекам жену на станици.

— Пође ми вода на уста!.. Код куће имам за ручак — штинован свињски бут.

— Уз, тек сад се сетих да треба да одем г-ђи Јовановић!

Савремена лира

ТАМО ДАЛЕКО

Тамо далеко,
Далеко крај мора
Бесно се проводе они
Што зграбише авијон
А цео народ оста,
Остаде у талон.

Ал' њима је лако, бато
Јер зашто да се муче
Однеше наше злато
И сад нас лажно уче.

Ал' нека знају ово
То нам је жеља врућа
Нека остану тамо
Далеко им лепа кућа.

ПОСКОЧИЦЕ

Хој, хој, хој
Ој, народе мој
Боље свира наша банда
Него туђа пропаганда
Боље да нас Лондон вређа
Нег' да бриде наша леђа
Истина је, није шала
Много скупа туђа хвала

ЕПИГРАМ

Черчил сада тужно везе
Мало наде оста јоште
Јапанци га добро воште
Сад се нада у Кинезе
Да подметну своје чезе
Да се слома за Енглезе
А за то им он поклања
Пуна кола обећања.

Из старих ЗАПИСА

Лако ти је мудра световати,
А још лакше луда преварити!
Лако ти је рану позледити,
Самохрану мајку уцвелити!
Тешко стидну међу безочнике,
А паметну луде слушајући!
Тешко томе ко памети нема,
И нејаким са јачим се тући!
Народна песма

»Јесте, политика нас је довела доведена. Она нас је тако ухватила да се тешко можемо отети од ње. Место да ми њу водимо, она бесно вуче нас. Паметан сам човек, видим да нека ствар није добра, да баш не ваља, али политика ми налаже да је правдам, и ја посустанем и отупим зубе, бранећи јек».

Јанко Веселиновић

Правда изискује да никоме ни најмање зло не чинимо; врлина захтева да другима помажемо и добро чинимо; а здрави нам разум крепко налаже, да се чувамо да нам нико зла не учини. Ништа није жалосније човеку, него кад од својих сродних страда. Од кога ће се дакле помоћи надати? Ко је сам себи непријатељ, никад неће верна пријатеља наћи.

Доситеј Обрадовић

Живот је путовање у коме огромна већина несвесно лута, а само мало њих имају јасне путеве пред собом. Напретком ће живот бити све мање пустиња без путова.

Божа Кнежевић

ЗНАЧАЈ ЉУБАВИ

За доктора медицине је љубав болест, веридба операција а брак последица операције. Деца су компликација, ташта криза, а кућни пријатељ крива дијагноза.

НАШ ЛЕКСИКОН

Холандска Индија

Нити је Индија, нити Холандска, пошто је експлоатишу Енглези, а становници су Малајци. Али зато урођеници уживају највеће повластице, пошто је једино њима дозвољено да скупљају каучук, копају руде и саде пиринач. Енглези једино продају ту робу и узимају паре, пошто су њихови мисионари убедили урођенике да је новац проклет и да не теже за овоземаљским благом. Те грехове преузимају Енглези, који се тиме великодушно жртвују за ниже расе. Ако неки урођеник и зажели да га узвисе изнад белаца, Енглези му радо излазе у сусрет и подигну га на вешала која су изнад просечног раста белог човека.

Та Индија је веома плодна и на њој све успева, осим — слободе. За разоноду урођеника су подигнуте многе кафане и пушионице опијума, а у последње време и

касарне. Зли језици говоре да Енглези од урођеника одузимају све, што је сушта лаж, пошто им Енглези остављају све њихове традиционалне тековине, као што су: жута грозница, куга, беда, ниски ступањ културе, па је чак великодушна енглеска влада забранила строго да се та природна блага урођеника увозе у Енглеску, већ се ограничавају само на петролеум, злато, чај, шећерну трску и порезу.

Међу урођеницима је у последње време наступила бојазан да ће их њихови добротвори Енглези ускоро напустити, а најбољи је знак за то, што је велики енглески стратег, Вавел преместио свој главни штаб из Сингапура и Рангуна на њихово острво Суматру.

Када се то оствари, на несрећне урођенике ће, поред рада на својој земљи, пасти још и тај терет, да скупљају приходе из тога.

Ех, тај „слабији“ пол

— Вуцибатно једна, нашао си да мучиш мене — слабу жену.

Публика је освећена

— Није ми жао што падам, само кад сам газда-Владу видео да чисти снег.

БОДЉИКАВА НЕДЕЉА

ГОСПА СТЕВКИНА ОСВЕТА

Познајете ли госпа Стевку? Ко још њу не познаје у Београду. Па без ње се нико не може развести и удати. Све ти она зна и све њу интересује. Зна ко је госпа Цани купио чизмице, као и то ко је госпођици Мици, дехтилографкињи, послао метар дрва. Зна, на пример, зашто г. Јова, судија јури од јутра до мрака да нађе пиринач за госпа Гизелу, снајдерку, а зна и то зашто г. Сотир, бивши шпедитер, носи више левога ока чворугу као предратну педесетицу у сребру. И ко би све набројао шта све госпа Стевка зна. Лепо наш народ вели: ко много зна, много и пати. То је госпа Стевка најбоље на себи осетила.

Елем, у прошлу суботу госпа Стевка виде Тозу бакалина како, рано ујутру, изађе из стана њене комшике Сиде пречанке, иначе пуно надежне удовице по професији. Што виде, ајде де, али је све копка да испита ствар и само тркну у кујну да узме капут и да се мало дотера, па ајд код госпа Сиде.

Тек осам сати, једва свануло, није време за посете ал' госпа Стевка кује гвожђе док је вруће. Не да она да се склоне трагови. Само мало чукну на врата, реда ради, и одмах упаде код госпа Сиде, па још са врата отпоче:

— Извин'те госпа Сиде, што ја овако сабајле, ал' оћу да се мијем а кући ни мрвице сапуно. А овај проклети Тоза ко зна кад ће отворити... У томе угледа две шољице од кафе на столу, па се чисто трже. — Ју, Ви нисте сами, — па кобојаги хтеде да се врати. Али госпа Сиде добро познаје комшику Стевку и виде да је опасно, ако је тако пусти, па повика својим најслађим гласом:

— Сама сам, сама. Изволте уђите. А за сапун, знате, ја имам само пераћи...

— Ако, ако — прихвати Стевка — тај баш и тражим јер када се мијем са миришљавим сапуном, добијем перут... А ви већ имали госте — додаде она, гледајући у шољице.

Види једна Сиде да је ухваћена у сва четири, па направи тајанствено лице и поче да прича: — Море, комшике, јутрос ми се нешто чудно догодило: Тек што заложим шпорет и подмесим квасац, а на вратима се зачу: Куц-куц. Ко ли је — мислим у себи и већ ми кроз главу прође триста чуда, кад оно — чик погодите?... Госпа Стевка се кобојаги дубоко замисли па онда сасвим невино одговори:

— Да није жандар?... — Море какав жандар — упаде Сиде. Тоза бакалин, овај са ћошка.

— Откуд он? — као чуди се госпа Стевка. — Па знате ми смо неки кумови — објашњава Сиде и наставља даље: Откуд ви кум Тозо, сабајле, питам га ја, а он цепти као прут и једва говори. Пустите ме, кумо, код шпорета, да се мало огрејем, па ћу вам све испричати. Брзо му донесем ову моју црвену фотељу и метнем лонче, а он отпоче да прича. Останем ја синоћ у дућану да правим спискове за свршен посао, погледам на сат, капља да ме удари: осам и фртаљ. Немам куд, решим се да спавам у дућану. Узмем неке џакове па прострем на тезгу, а легнем у капуту. Али зима, па зима. Шетао сам се, шетао и једва дочекао да сване, а ноћ се одужила као гладна година. У пет изађем да попијем нешто топло у кавани, али све затворено. Сетим се онда вас и кажем сам себи: Идем ја код куме да се огрејем. Исприча ми то, поседе једно пола сата и оде. И сад стрепим да није неко видео, па ће мислити Бог зна шта. А удовицу је лако изнети на глас...»

— Море шта вам се тиче шта ће свет да каже — теши је госпа Стевка а једва чека да разнесе абер.

Чим је отишла од госпа Сиде, Стевка оде право код Мице поштарке, која је у завади са госпа Сидом.

— Мицо, да частиш — виче Стевка с врата.

— Да частим, ако има зашта — одговори Мица и већ меће лонче.

— Како да нема, јадра друго, вели Стевка. Ноћас је Сиде издала »аусвајз« Този бакалину. И исприча све по реду и још нешто одозго. Мица је блистала од радости. До подне знао је цео комшилук ову новост, па наравно сазна и госпа Сиде. И када Стевка оде код Ставре фурунџије за своје следовање пројиног брашна, ту је сачека Сиде и реч по реч дође и до битке. А како је Сиде јача и млађа, она сатера Стевку иза тезге и ту је млатне тогом од пола киле по глави. Јадној госпа Стевки глава постаде као мерица а чворуга на сред чела, као украс. Два дана је јадница седела код куће и превијала црни лук, а кад је сток спаде она се обуче и оде у варош. Шта је тамо радила Бог свети зна, тек око 7 сати увече код госпа Сиде упадоше контролори из Дириса.

— Где је теле? — пита један забезекнуту госпа Сиду.

— Како вас теле спопало? — чуди се Сиде.

— Сад ћете видети шта значи бити црноберзијанац и спекулација — грмну контролор и отпоче претрес. Све претурише по кући, завириваше под кревет, у шифоњер (ту нађоше Тозу бакалина) али телета нигде. У зло доба одоше, али госпа Сиде оста узрујана и револтирана. Узалуд ју је Тоза тешио, она све бешња.

— Напоље се вуци бакалска смрдибубо. Ти си то теле које тражи по мојој кући. Због тебе ће сутра прстом да показују на мене. Иди ми с' очију.

И тако се ово кумство Тозе бакалина на пречац поквари и он сада тражи неку другу куму да га на њовоме мразу греје.

Мирад.

— Да частим, ако има зашта — одговори Мица и већ меће лонче.

— Како да нема, јадра друго, вели Стевка. Ноћас је Сиде издала »аусвајз« Този бакалину. И исприча све по реду и још нешто одозго. Мица је блистала од радости. До подне знао је цео комшилук ову новост, па наравно сазна и госпа Сиде. И када Стевка оде код Ставре фурунџије за своје следовање пројиног брашна, ту је сачека Сиде и реч по реч дође и до битке. А како је Сиде јача и млађа, она сатера Стевку иза тезге и ту је млатне тогом од пола киле по глави. Јадној госпа Стевки глава постаде као мерица а чворуга на сред чела, као украс. Два дана је јадница седела код куће и превијала црни лук, а кад је сток спаде она се обуче и оде у варош. Шта је тамо радила Бог свети зна, тек око 7 сати увече код госпа Сиде упадоше контролори из Дириса.

— Где је теле? — пита један забезекнуту госпа Сиду.

— Како вас теле спопало? — чуди се Сиде.

— Сад ћете видети шта значи бити црноберзијанац и спекулација — грмну контролор и отпоче претрес. Све претурише по кући, завириваше под кревет, у шифоњер (ту нађоше Тозу бакалина) али телета нигде. У зло доба одоше, али госпа Сиде оста узрујана и револтирана. Узалуд ју је Тоза тешио, она све бешња.

— Напоље се вуци бакалска смрдибубо. Ти си то теле које тражи по мојој кући. Због тебе ће сутра прстом да показују на мене. Иди ми с' очију.

И тако се ово кумство Тозе бакалина на пречац поквари и он сада тражи неку другу куму да га на њовоме мразу греје.

Мирад.

— Како да нема, јадра друго, вели Стевка. Ноћас је Сиде издала »аусвајз« Този бакалину. И исприча све по реду и још нешто одозго. Мица је блистала од радости. До подне знао је цео комшилук ову новост, па наравно сазна и госпа Сиде. И када Стевка оде код Ставре фурунџије за своје следовање пројиног брашна, ту је сачека Сиде и реч по реч дође и до битке. А како је Сиде јача и млађа, она сатера Стевку иза тезге и ту је млатне тогом од пола киле по глави. Јадној госпа Стевки глава постаде као мерица а чворуга на сред чела, као украс. Два дана је јадница седела код куће и превијала црни лук, а кад је сток спаде она се обуче и оде у варош. Шта је тамо радила Бог свети зна, тек око 7 сати увече код госпа Сиде упадоше контролори из Дириса.

— Где је теле? — пита један забезекнуту госпа Сиду.

— Како вас теле спопало? — чуди се Сиде.

— Сад ћете видети шта значи бити црноберзијанац и спекулација — грмну контролор и отпоче претрес. Све претурише по кући, завириваше под кревет, у шифоњер (ту нађоше Тозу бакалина) али телета нигде. У зло доба одоше, али госпа Сиде оста узрујана и револтирана. Узалуд ју је Тоза тешио, она све бешња.

— Напоље се вуци бакалска смрдибубо. Ти си то теле које тражи по мојој кући. Због тебе ће сутра прстом да показују на мене. Иди ми с' очију.

И тако се ово кумство Тозе бакалина на пречац поквари и он сада тражи неку другу куму да га на њовоме мразу греје.

Мирад.

— Како да нема, јадра друго, вели Стевка. Ноћас је Сиде издала »аусвајз« Този бакалину. И исприча све по реду и још нешто одозго. Мица је блистала од радости. До подне знао је цео комшилук ову новост, па наравно сазна и госпа Сиде. И када Стевка оде код Ставре фурунџије за своје следовање пројиног брашна, ту је сачека Сиде и реч по реч дође и до битке. А како је Сиде јача и млађа, она сатера Стевку иза тезге и ту је млатне тогом од пола киле по глави. Јадној госпа Стевки глава постаде као мерица а чворуга на сред чела, као украс. Два дана је јадница седела код куће и превијала црни лук, а кад је сток спаде она се обуче и оде у варош. Шта је тамо радила Бог свети зна, тек око 7 сати увече код госпа Сиде упадоше контролори из Дириса.

— Где је теле? — пита један забезекнуту госпа Сиду.

— Како вас теле спопало? — чуди се Сиде.

— Сад ћете видети шта значи бити црноберзијанац и спекулација — грмну контролор и отпоче претрес. Све претурише по кући, завириваше под кревет, у шифоњер (ту нађоше Тозу бакалина) али телета нигде. У зло доба одоше, али госпа Сиде оста узрујана и револтирана. Узалуд ју је Тоза тешио, она све бешња.

— Напоље се вуци бакалска смрдибубо. Ти си то теле које тражи по мојој кући. Због тебе ће сутра прстом да показују на мене. Иди ми с' очију.

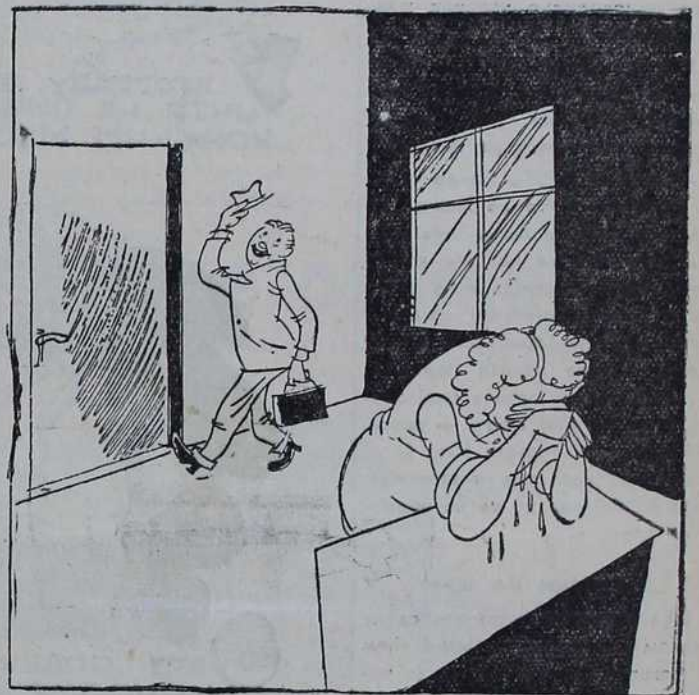
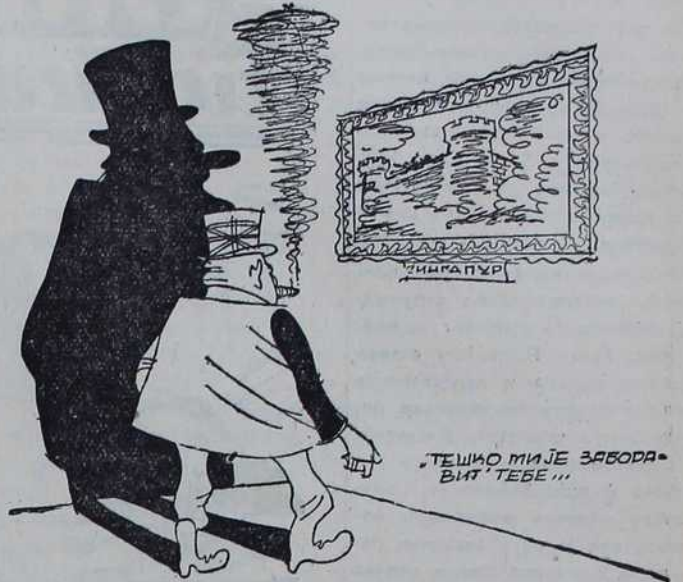
И тако се ово кумство Тозе бакалина на пречац поквари и он сада тражи неку другу куму да га на њовоме мразу греје.

Мирад.

— Како да нема, јадра друго, вели Стевка. Ноћас је Сиде издала »аусвајз« Този бакалину. И исприча све по реду и још нешто одозго. Мица је блистала од радости. До подне знао је цео комшилук ову новост, па наравно сазна и госпа Сиде. И када Стевка оде код Ставре фурунџије за своје следовање пројиног брашна, ту је сачека Сиде и реч по реч дође и до битке. А како је Сиде јача и млађа, она сатера Стевку иза тезге и ту је млатне тогом од пола киле по глави. Јадној госпа Стевки глава постаде као мерица а чворуга на сред чела, као украс. Два дана је јадница седела код куће и превијала црни лук, а кад је сток спаде она се обуче и оде у варош. Шта је тамо радила Бог свети зна, тек око 7 сати увече код госпа Сиде упадоше контролори из Дириса.

Народна песме

у слици

»Скупо рухо, скупа рана, Нек' те 'рани твоја нана...«

Како мам **Тершица** замишља...
Конзервативног човека

Рузвелт је обећао свим демократским народима брзу помоћ (помоћ). Другови, рече Стаљин, не заборавите да смо ми још увек велика кила (сила). Не заборавите, госпођо, да у тај колач морате да ставите најмање три кашике леда (меда). Уживао је, као велика личност, послатице (повластице) на свим државним железницама.

ТУМАЧЕЊЕ САВРЕМЕНЕИХ ГЛАГОЛА

- Вавелирати — самом себи баксузирати.
- Идновати — путовати.
- Крипсирати — болшевизам пропагирати.
- Ноксовати — бројати изгубљене бродове.
- Радиолондонирати — свесно слушаоце варати.
- Радиомосковвати — успехе измишљати.
- Стаљинизирати — јадиковати за изгубљеним армијама.
- Чангкјашековати — узалуд помоћ од западних демократија очекивати.
- Черчиловати — имати фикс-идеје.
- Рузвелтиривати — ватру потпиривати.

ШТАМПАРСКЕ ГРЕШКЕ

И моја је мала (шала) изишла у »Бодљикавом прасету«. Журио је као човек који нема много кремвна (времена). У подне је дувао гладан (хладан) и оштар велар (ветар). Жељан знања он узе књигу да је рита (чита). »Тајмс« јавља да је Черчилова млада (влада) у озбиљној кризи (бризи). Отишао је рано у шуму да воли (лови) зечева.

— Марија, на моме капуту фали једно дугме... — И ти то тек сада видиш!! Ја сам то одавно приметила.

ЗАШТО НИЈЕ НИШ ЈОШ ПРЕ 30 ГОДИНА ДОБИО ВОДОВОД И КАНАЛИЗАЦИЈУ

За време претседниковања нишког чорбације Пере-Перета Станковића, покренуто је питање да Ниш, по угледу на велике градове, и сам изгради водовод и канализацију. То је било 1905 године. Тек што се стари Ниш био почео прилагођавати новим приликама.

Општински инжењер, уз помоћ једнога одбора стручњака, спремио је пројекат и предрачун. Газда Пера је сазвао седницу одбора и претставнике еснафа. Општински инжењер реферисао је опширно. Дискусија је била опсежна и протегла се дубоко у ноћ. Већина је прихватила разлоге референта, нарочито кад је он у завршној речи врло живо претставио колико ће бити користи кад се у кући има једновремено водовод и канализација.

Најзад, узео је реч сам претседник газда Пера. Сви су очекивали да ће он још само да предложи прихватање предлога.

— Ама, браћо, — рекао је он, — побаво од то не може да буде, јер ништо боље није него по једну цев да притиче кован-лучка свежа водица, а по другу да си отиче којекакав поган! Само ми неје јасно, како ће му стане, ако се цевови помешају и место водицу потече оној друго, а место оној друго — прво...

Предлог је пропао. Ниш је остао без водовода и канализације из бојазни да се не помешају цевови.

ЛАТИНСКИ НА ЖУРУ

Гђа Марковић упознала се на једном соареу са г. Петровићем и његовом женом. Кад га је први пут после тога срела, приђе му веома љубазно:

— Верујте, ви и ваша госпођа необично сте ми симпатични!

Господин Петровић се наклони и само рече:

— Вице-верса!

На то ће госпођа Марковић са увређеним изразом лица:

— Није виц, ја то сасвим озбиљно мислим.

СИГУРНО СРЕДСТВО

Пожалила се Вела Нигринова Јанку како јој се три или четири удварача стално намећу, изјављујући јој своју љубав. Не зна како да их се за свагда отресе и пита Јанка за савет.

— И ти баш хоћеш сву четворицу да одбијеш? пита је он.

— Разуме се.

А Јанко се насмеја.

— Знаш шта, Вела, рече јој он, ја да сам на твом месту ово бих урадио. Искупио бих сву четворицу и рекао бих им: Господо, ви сте ми сви симпатични, али, као што видите, вас има четворица. То је мало много. Него да вучете коцку и то овако: да сваки од вас изује своје ципеле и код кога буду целе чарапе тај може рачунати на моју симпатију...

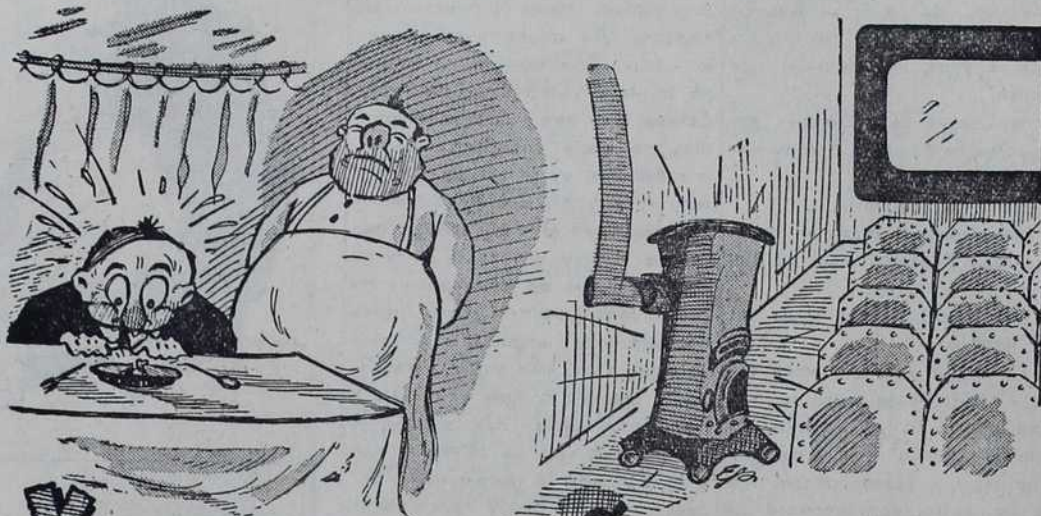
Нигринова стоји запањена.

— Откуда вам та идеја дође на памет?

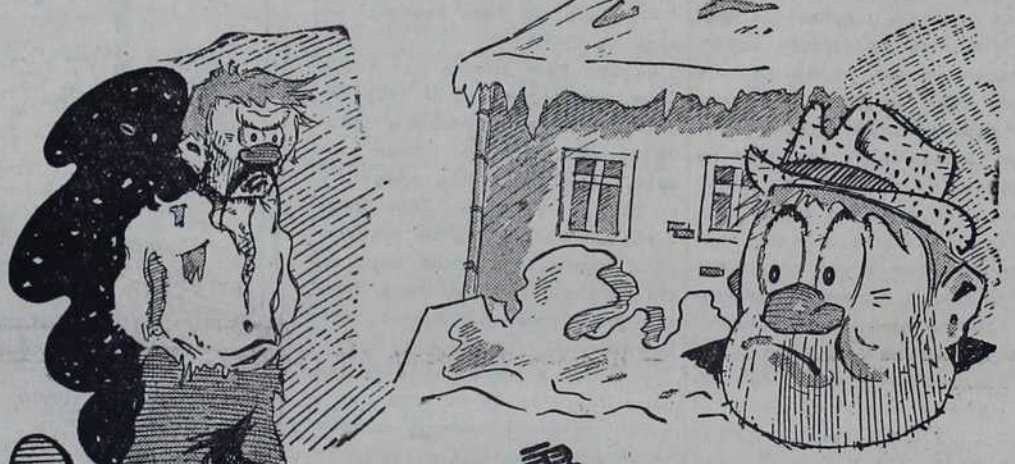
— Каква је да је, одговара Јанко, пробај па ћеш видети да си спасена. Јер сам сигуран да ниједан нема целе чарапе.

Не зна се да ли је Нигринова послушала Јанков савет.

Сантолоција и њени чудра

У БЕОГРАДУ ЈЕДАН КОФЕЦИЈА НЕ ПРАВИ ЈЕЛЈА СА КОЊСКИМ МЕСОМ. — СЈАЈА ОВОГ БИОСКОПЈА ЈЕ УВЕК ЗАГРЕЈАНА. —

О ВЈА ЦОВЕК НИЈЕ ЦРНОБЕРЗИЈАНАЦ. — ВЛАШНИК ОВЕ КУКЕ, И ПОРЕД НЕОЧИШЋЕНОГ СНЕГЈА НИЈЕ НА ПРЦНУДНОМ РЈАДУ. —

НЕДОВОЉНО МИТО

Код Половићевих је било весело друштво дама и господе. Шестогодишњи Перица приметно је кад је његова мама пољубила једног госта. Мама му се обраћа:

— Ево ти, Перице, једна бонбоне, али не смеш никома рећи шта си видео.

— Зар само једна, дури се Перица. А од тате сам већ добио пуну кутију!

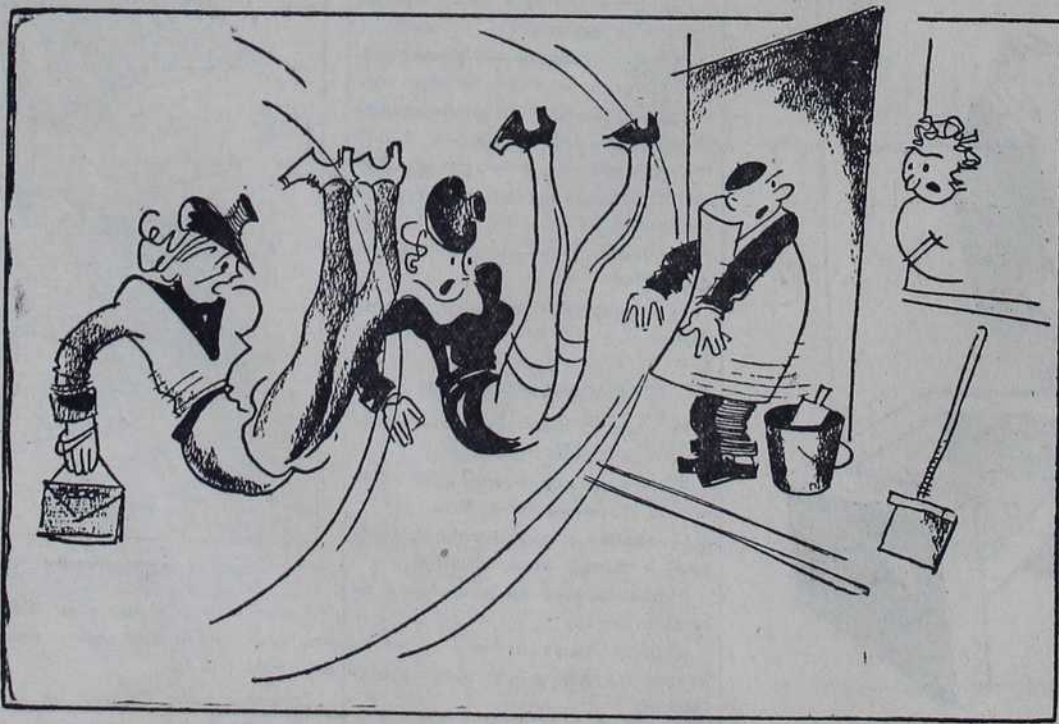
У ВОЗУ

— Одакле си ти, пријатељу?
— Ја из Ниш.
— Ваљда из Ниша?
— Е, јес, па ти ме знаш одкле сам ја!

СТАРИ ПРОСИЛАЦ

Имућан трговац, измакао годикама, тражи руку знатно млађе девојке. Она не пристаје, али је мајка, доста сирота удовица, наговара да га не одбија.

— Пођи, Мицо, за њега, узми га... Он је и иначе преко целог дана у дућану...

— А, како! Сад тек разумем зашто ти, матери коњу, тако отежаш са посипањем пепела.

О, ЗАШТО СМО СЕ, ЗАШТО СМО СЕ СРЕЛИ!

— Брак је лука среће и spokoја у коју су упловила два животна брода! са заносом рецитује један песник у друштву.

— Чини ми се да сам ја наишао на неки ратни брод, уздахну један муж.

ПИСМО ОСТАВЉЕНЕ ЖЕНЕ

Жена пише мужу који је оставио и зове га да се врати:

»Драги Стево, дођи, врати се кући, твојој Јули, биће мира и спокојства... клавир сам продала...

РАЗГОВОР У ПРОВИНЦИЈИ

— Шта мислиш, Пери, ко ће да победи: Миша или Влада?

— Бога ми, ја се не бавим политиком.

— Ма не мислим о политици, него о Миши Кенгуру и Влади Конгорили.

РЕДАК ТАЛЕНАТ

— Чујем да је ваша кћи завршила музичку школу. Јесте ли задовољни њеним музичким знањем?

— Више него задовољан.

— Значи да је веома талентована?

— То не могу да кажем, али захваљујући њој, ја сам за неколико месеци дуплирао своје богатство.

— Како то?

БАШ ЗАТО

Гига Гершић ретко је кад долазио у позориште; он је више волео кафану.

Једног вечера нагна га један од пријатеља да пође с њим у позориште да виде неки нови комад. Пошто је издржао до половине чина, уверен да комад не заслужује његову пажњу, устаде Гига са свога места и прође кроз читав ред гледалаца у партеру.

— Какав је то начин? узвикну један од гледалаца. — Зашто одлазите? Комад није саршен!

— Одлазим баш зато! шану му Гига.

АСТРОНОМИЈА И ГАСТРОНОМИЈА

Професор астрономије удубио се у рачунање када ће се једна комета понова приближити земљиној кугли. Газдарица улази у собу и пита:

— Кад жели господин да се донесе ручак?

Професор не дижући главу и мислећи на своју рачуницу одговори:

— Двадесет осмог септембра 1972 године.

БРАЧНИ ПАР НА ИЗЛЕТУ

Један брачни пар је направио излет у поље. Кад је дошло време ручка, они су били далеко од хотела и уђу у једну крчму.

— Имате ли нешто за јело? упита муж.

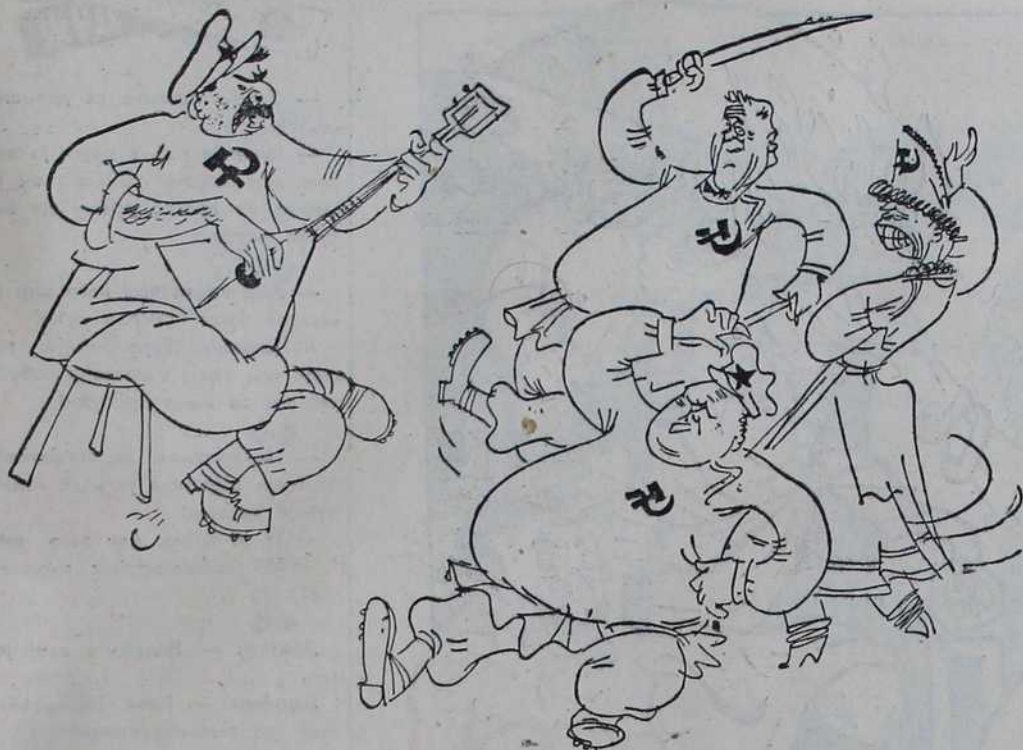
— Богами, господине, немамо ништа. Ми кувамо само недељом...

— Па зар баш ништа немате?

— Па имамо само још један котлет...

— Само један котлет? повика муж. Па шта ће онда јести моја жена!

„КАЗАЧОК“ ИЛИ ...

...Играм певам, лако ми је Нико не зна како ми је...»

ЈАНАЋКОВО ПИСМО

из Лесковац

Еве ме, да ви се јавнем от ку-де српски индустријски центрови за сицимке, гајтани и други зарзавати. Од како је заћутаја, бата Тошке, бивши татко за народ, за наш Лесковац се ама ич не писује. На тија бивши таткови, још је Гиле от куда Ниш, спирија за душу. А и јесу били батли. Од њово работење се напраји ка-лабал'к и с'г има да изедемо њи-ову питу. С'г је поубаво. Нема уписувања у партије, нема цаба-луци и муфте једене и нема гла-сување на куде мртавци.

С'г је дошао Бата Страја са де-генеци, па кој' оће да ћелепирне, он му узима меру од позади и то све по 25 комата па с'г сви ћуте, жене киселе и нико не сме да мрда. Тој ти понајубава меде-цина. Кој оће да праји паре на брзу ватру, нека си купи једну оку козји лој да вади ватру од позади.

За мезел'к неје лако, ама не-је ни тешко. На куде сваки дом лрије пенџере сас неку манџу и те мрсну и помасну. На куде о-вије трепетљике, женске персо-не, забрањет је дуван и мазува-

ње. С'г се од бабу не мош на-праји гугутка и девојчице. Дома-кице си седе на куд дом, а чо-вечи си работе и с'г си сваки знаје де му је место, ама проша-ја воз.

Јуде искориотске, Ироди и Ка-јафе се посакриваше на куде ми-шију рупу, ама ни прво куднуше пилавче. С'г заћуташе онија гр-лати голимаши сас аутомобили и салонски вагони и салте жмијашу какој жаба из бару. Нема гово-рење и зборење, нема домућа-вање и цедулке. Сваки си метуја главу на прст, замислија и салте комбинира да си сачува грбину. Ал' се на куде мнозину замрзну-ја реп и ич ги не помага што гу мислели да остану за семе.

На сав стране Кристифори Ко-лумбуси, што си открише Аме-рику па с'г отворили боллу сас патриотически артикли. Дању си зборе о патриотизам, а ноћу си тргују сас шекер и тутун сас ма-лецку зараду од салте 1000% и све ги је мало. Ете, о тија Јагу-риде ћу си писујем у другу су-боту, а с'г у здравје

Ваш Јанаћко

НЕУГОДНО ПИТАЊЕ

Млади господин: — Цењени господине, ако дозволите ја бих вам био зет!

Стари господин: — За коју, молим?

Млади господин: — За ту по-ред вас.

Стари господин: — То је моја жена.

САДА ЈЕ ДРУГО

Наш шеф беше добар човек. Кома год од нас долазаше пи-тање из дирекције, увек нас је правдао и нисмо добијали ка-зне.

Али пре извесног времена наш шеф доби премаштење у дирек-цију за контролоре. За сваку кривицу за коју је у својству ше-фа тражио извињење, сада каж-њава.

— Зашто г контролоре сада кажњавате за исте кривице, а онда сте тражили оправдање?

— Сада је друго, јер онда сте тражили опраздање?

— Сада је друго, јер онда су ваше погрешке биле моје, а са-да не!

ЖЕНА ХОЋЕ ДА СКОЧИ КРОЗ ПРОЗОР

У поноћ један гост буди хо-телског портира:

— Брзо, брзо дођите, молим вас, моја жена хоће да скочи кроз прозор... да изврши самоу-биство.

— Па зашто је нисте спречили? Зашто зовете мене, а њу остав-љате саму?

— Ама, дођите одмах, госпо-дине. Никако не може да отво-ри прозор.

ПРИСУСТВО ДУХА

Господин Јова прича:

— Били смо на мору! Одјед-ном чујемо страшан врисак и дозивање у помоћ. Глас ми је био познат: моја ташта била је пала у воду и давила се. Одмах сам скочио за њом и тако јој спасао живот.

После краће паузе додаде он жалосним гласом:

— Шта ћете, човек некад из-губи присуство духа.

НИКАД НИ ДО ГРОБА

Јоца и Мара су већ 40 годи-на у браку. Оронули једно и друго решише да се узајамно ис-поведе.

Мара: — Знаш Јоцо, кад оно паде у затвор, ја одем код начелника да те пусти а он ни да чује. Ђаво један, вели: »Ако хо-ћеш доћи вечерас код мене ку-ћи, сутра ћу га пустити! Ја сам отишла. Хоћеш ли ми опростити?»

— Хоћу!

— А ти мене?

— И ја сам тебе једном пре-варио!

— Знаш кад оно беше боле-сна после порођаја, а наша ве-шерка, ђаво живи, превари ме те јој дадох 30 динара. Хоћеш ли ми опростити?

— Никад ни до гроба, што ниси оставио па би могли вече-рас... изићи пред кафану.

НАЈУСПЕЛИЈА АУДИЈЕНЦИЈА

Жена: — Црни муже, кажеш да си био у аудијенцији, па где до ово доба?

Муж: — Не питај, нигде боље нисам био примљен него код »Румунског краља« — послуга брза и тачна, а оркестар одли-чан.

САД И НЕКАД

На неколико година пре Бал-канског рата у једној погранич-ној варошици био је најстарији, а уједно и једини полицијски чи-новник неки Стојковић. За вре-ме Божића једне године он се добро поднапије и тако весео дуне преко границе, наравно без дозволе претпостављених. Али чим се истрезни, он седе за пи-саћи сто и као шеф институције казни сам себе са петнаесто-дневном платом.

Али његова бирократска свав-ност није се ограничила само на ову меру. Он написа акт ра-сорном министру, овог пута као кажњени чиновник, у коме се пожали на престрогу казну. Том приликом, по ондашњем обича-ју, он се за свога шефа, одно-сно себе самог, наведе да је мрчањак и опозиционар, који се свакодневно опија.

Тадашњи министар није умео да оцени свавност тога чинов-ника и одмах га (каква вапијућа неправда) најури са службе.

Да се одуже ...

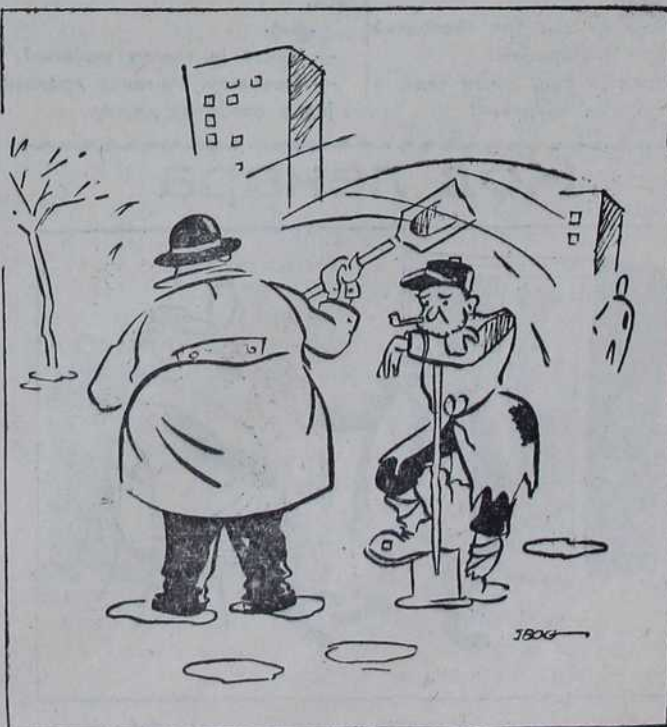

— Док је позориште слабо радило, ми смо прикупљали »позоришни динар«. Ред би био да сад позориште прикупља за нас »биоскопски динар«...

У земљи неограничених могућности

— На телефону је генерал. Он каже да ће те позвати у вој-ску ако његове акције буду и даље падале на берзи.

— Ето, газда Владо, то се дова епни (јоне А изавиш евос

У краћени

ВИЦЕВИ

— Шта, Коста, ти самом себи пишеш поверљачке опомене за плаћање дугова?

— Морам. Жена ће прочитати те опомене и неће смети да тражи новац за другу хаљину.

— Тужко сам Шкарића суду за увреду. Замисли, рекао ми је да сам стари магарац.

— Глупости! Па ти немаш још ни тридесет година!

Прва сусетка: — Људи су чудни. Што више имају, све би више хтели да имају!

Друга сусетка: — Хм, јесте ли већ имали близанце?

У месарници: — Али, драга, госпођо, оставите ме већ једном са тим причама да у месу има сувише костију. И ви имате кости и ја имам кости — уопште свака животиња има кости.

На телефону: — Хоћеш ли у шетњу, Добрила?

— Извини, драги Јово, овде није Добрила него Оливера.

— Али и овде ме говори Јова него Жика.

Лекар: — Требало је одмах доћи да вас прегледам. Зашто сте оклевали?

Пацијент: — Био сам прво код апотекара.

Лекар: — Шта је тај глупак могао да вам каже?

Пацијент: — Рекао ми је да дођем до вас.

— Како ти се свиња симоћна серенада?

— Врло лепо, просто сам била очарана!

— А зашто је твој отац изнео пушку?

— Пусту га, мислио је да су курјаци!

— Лало, знаш ли шта је телефон?

— Та, како да не бих знао. Јео сам га у Београду.

Кројач: — Па то сте ми рекли и прошли пут.

Муштерија: — Да, и држао сам реч.

— Која су ова три господина са вашом другарицом?

— Први је био, други сада, а трећи је њен «будући»!

Код лекара

— Гле, докторе, ви имате шешир исти као моја жена.

Филмски преглед

Једна сцена из филма који се већ неколико месеци приказује: »САЛОМА«

— Да ли ваш отац много зарађује?

— Он не живи с нама. Нас издржава мајка.

— Чиме се она бави?

— Ничим. Њој плаћају зато што не живи с татом.

— Како је било у бањи?

— Одлично.

— Значи ослободили сте се болести?

— Болести нисам, али сам се ослободио свих пет кћери.

Мајка: — Перице, рећи ћу ти да си био немиран.

Перица: — Сад видим да тата има право кад каже да жене ништа не умеју да задрже за себе.

— Какав је глагол «жијати»?

— Прелазан. Кијавица прелази с једне особе на другу.

Изгубљена билета

— Кад сам ја, причао је Чича Илија, «осамдесетих година лутао са друговима по Војводини, железница је још била за нас нова ствар. Ни оп Аустрији није било много пруга. Ишли смо колима, али једанпут нас тројица кренусмо свечано «дугрм» из Новог Сада. Ја сам био најмлађи.

И тек што смо пошлци, а онај најстарији, погледа карте, па се плесну по челу:

— Аух! Ми изгубисмо једну билету.

— Шта ћемо сад?

Нисмо имали пара за бацање. Зар двапут да се купује билета?

— Него знаш, Илија? Ти си најмлађи. Дела, подвучи се ти под клупу, док прође контрола.

Подвучем се јаа и чекам.

— Хоће ли скоро?

— Ево, тек што није.

Лежим ја неко време, па питам:

— Море, да изађем ја. Биће времена да се сакријем, кад наиђе кондуктер.

— Тути, да те не чује. Ево ту је до нас.

На једвите јаде, дође кондуктер. Ја се притајио, ап и не дишем. Чујем, кондуктер цвикује карте, али застаје. Нешто сумњиво. Гушнем се већ, али не смем да дахнем.

— Јел'те, пита кондуктер, зашто вас двојица путујете са три карте?

— Па ту је и трећи! одговарају моји.

— Где је: чуди се кондуктер.

— Ено га! Лежи под клупом.

Кад сам скочио испод клупе,

хтео саам, Бога ми, да се тучем... Тако да ми подвале, мангули једни.

У БРАКУ

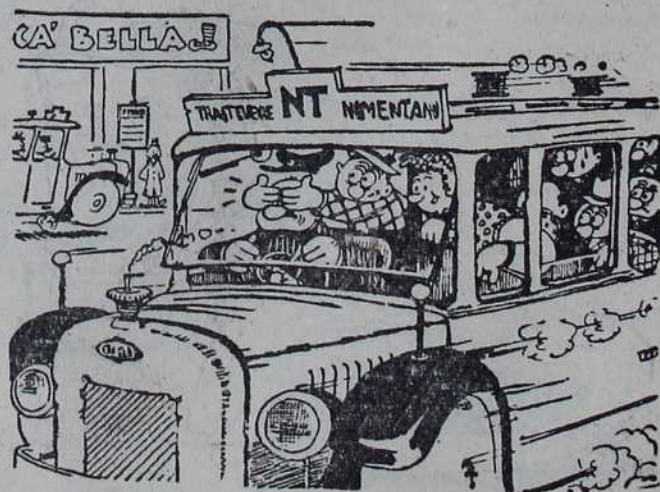
У једном друштву запиташе једног ожењеног господина:

— Како се осећате сада, кад сте се венчали? Да ли вам брак доноси велику промену у животу?

— Наравно. Кад смо били верени, ја и моја жена, ја сам говорио, а она је слушала. За време меденог месеца, она је говорила, а ја сам слушао. А сада,

кад смо венчани, годину дана, обоје говоримо, а суседи слушају.

У аутобусу

— Чик погоди ко је!

УЗ
ПОТРЕКО
ДУЖ

— Зашто просите са два шешира?

— Један је мој, а други је својина мог колеге. Знате... он је морао за кратко време да напусти посао.

— Јеси ли ти пре него што је настала бура приспео кући?

— Наравно! Бура избија тек онда кад уђем у спаваћу собу и кад ми се жена пробуди!

— Не разумем те, пријатељу, па твоја вереница је ипак веома ружна девојка!

— То је тачно. Али зато има 1.000.000 олакшавајућих околности!

Доктор: — Покажите свој језик.

Пацијент: — Нећу. После ћете речи да сам невоспитан!

Муштерија: — Прочитао сам у новинама да сте добили 1000 пари нових ципела.

Трговац: — Жели ли господин?

Муштерија: — Могу ли да пробам?

— Мој брак вам је невероватна комедија!

— А где се приказује?

— Каткад ми се чини да ме муж више не трпи!

— По чему мислите?

— Већ две године су прошле како се не враћа кући!

— Ти си опет пијан! каже попа једном свом парохијанцу.

— А, гг. попо, откад ми је умрла жена, то ми је једина утеха.

— Па докле ће се тако?

— До гроба ћу жалити за својом женом.

— Познајете ли ви моју ћерку? Она невероватно личи на мене!

— Не очајавајте, госпођо, због тога. Временом се девојка може и пролепшати!

— Познајете ли ви моју ћерку? Она невероватно личи на мене!

— Не очајавајте, госпођо, због тога. Временом се девојка може и пролепшати!

Лекар: — Јесте ли давали успављујуће средство своме мужу по мом пропису?

Жена: — Да, господине докторе. Свака два часа сам му давала прашкове. Али мука је била пробудити га!